

Şıp Diye Sevmişim Ben

– Numan KURT · 29 Kasım 2015

Merhaba,

"Şıpsedililik" ilk gençlik yıllarında pek çok kişinin yaşadığı "sevdiğini sanma" durumudur. Bir arkadaşımın oğlu yaşadıklarını anlattı, ben de yazdım. Okuyanlar belki bu yazıda kendilerinden de bir şeyler bulur.

Gençlik başımda duman. Dünya gözümde pespembe. Bu yıl ikinci yılımmış, kazanamazsam babam çok kızar, ailem üzülmüş hiç umurumda değil. Varsa da yoksa da Selma. "Âşığım ben Selma'ya/ Yüzü benzer bir aya.." şarkısı dilimden düşmüyor. Geceleri uyku yok. Sınıfta öğretmen ders anlatıyor, benim gözüm Selma'da.

"Karasevda" derler ya! Ben de karasevdalandım Selma'ya. Akşama kadar iyi. Selma'nın yanındayım. Gece olup da yastığa başımı koyunca uyku tutmuyor beni. Kıvraniyorum yatakta. "Yook, Selma olmadan yaşayamam ben. Ne olursa olsun önce anneme sonra da babama açacağım konuyu. Okumasam da çalışır, evimi geçindiririm, Selma kabul etmezse sözlenip dört yıl beklemesini isterim." diye cesaret veriyorum kendime. Dershaneye gidip onu görünce de "Hele şimdilik bekleyeyim, sonra açarım konuyu bizimkilere." diyorum.

Selma, dershaneden arkadaşım. Derslere başladığımız günlerde o da yavaş yavaş tanışmaya başladığım diğer arkadaşlarım gibi herhangi biriydi. Geçen yıl üniversiteyi kazanamamıştım. Babam, pek umudu olmasa da zor koşullarda beni yine Kırşehir'de başka bir dershaneye gönderdi. Anlayacağınız dershanede de kıdemli öğrenci olmuşum. Bu yıl derslere sanki koşarak, uçarak gidiyordum. Öyle dersi iyi dinleyeyim, bu yıl sınavı kazanayım diye düşündüğümünden falan değil. Beni uçuran neydi biliyor musunuz? Selma'nın aşkı. Delicesine tutulmuşum. Gecem gündüzüm o olmuştu.

Selma mı...? O, benim gibi yanar tutuşur bir durumda değildi anladığım kadarıyla; ama benim yanıp tutuşmuşluğuma da tepki göstermiyor, beni reddetmiyordu. Zaten "Yok, ben arkadaşlık falan istemiyorum." dese çaresiz boynumu büker, kaderime küserdim.

"Ne olursa olsun yarın bizimkilere konuyu açmalıyım." dedim o gece. Yine uyku tutmamıştı. Annem, her anne gibi beni anlayacak, onaylamasa bile "hayır öğütler" verecekti; ama ya babam...

-Anne, mutfağa gelir misin?

-Ne var oğlum, ben akşama kadar mutfaktayım.

-Hele gel, sana söyleyeceklerim var.

Param kalmayınca babamdan parayı annemin aracılığıyla istediğim için yine öyle sanmış olacak ki gecikmeli de olsa geldi annem.

-Söyle bakalım, paralar suyunu çekti mi yine?

-Yok anne, bu sefer konu başka, babamdan önce sana açmak istedim.

-Neymiş o?

-Bir kıza âşık oldum. Bizim dershaneden. Gece gündüz aklımda. Geceleri hiç uyuyamıyorum. Derslere

yalnız onun yanında olabilmek için giriyorum.

-Eeee!

Annemin bu "Eee!"sinden bir alaycılık, sözümü ciddiye almama sezdim; ama ne olursa olsun kararlıyım.

-Bu kızla sözlenmek, kısa zamanda da evlenmek istiyorum anne. Şaka yapmıyorum.

Annem, bir şeyler düşünmüş olacak ki "Sen bunu babanla konuş oğlum, biliyorsun son söz onda biter."

.....

Babamla birbirimizden gizlimiz saklımız olmaz. Arkadaş gibi konuşuruz, konuşuruz da bu konu babamı kesin şoka sokar. Küçüklüğümde beri rahat büyümüşümdür. Beş kişilik ailesinin geçiminde dar geliriyle zorlansa da babam, annemin de örgü örerek verdiği destekle bizi kimseye muhtaç etmemiştir. Bunları düşünürken ortaokul yıllarında yaşadığım tatlı bir anıyı da anlatmak isterim:

Ortaokula yeni kaydoldum, birinci sınıftayım. Babam o zaman ilçenin yakın bir köyünde öğretmenlik yapıyor. İlkokuldan ortaokula geçince takım elbise, kravat, okulda değişik ortam, arkadaşlar, köy okulundan gelen bana ilginç geliyor. Okul kooperatifine her gün ilk teneffüste ilçenin pastanesinden sıcak sıcak poğaçalar getiriyorlar. Ders biter bitmez kooperatife koşuyorum. Bir değil iki tane poğaçaya alıyorum, kapının önünde de iştahla yiyorum. Hafta içi her gün tekrarlanan bu durum babamın da arkadaşı olan öğretmenlerimden birinin dikkatini çekmiş. Babamla bir karşılaşmalarında, "Senin oğlan, seni batıracak. Her teneffüs iki poğaçaya yiyor." diye takılmış. İşte o "damak tadı keyfi" beni şimdi yüz on kiloya çıkardı.

.....

-Baba, sana bir şey söylemek istiyorum.

-Söyle oğlum, ne zamandan beri çekinir oldun?

-Çekinmiyorum da tepkinden korkuyorum, seni üzmem istemiyorum.

-Anlat bakalım.

-Evlenmek istiyorum baba.

-Hele bak sen, bu da nereden çıktı oğlum?

-Dershaneden bir kıza tutuldum. Gece gündüz aklımdan çıkmıyor.

-Senin yaşındakilerde olur böyle şeyler, buna "şıpsevdi" denir. Zamanla unutursun. Dershanede ikinci yılın, adam gibi çalış, üniversiteyi kazanmaya bak. Ben kendi karnımı zor doyuruyorum, bir de senin evinle mi uğraşacağım.

- Ben çalışır, geçindiririm baba.

- Bak, yavaş yavaş sinirleniyorum. Bu konuyu sen anlatmadın, ben de duymadım. Haydi şimdi güle güle.

.....

Ne ders çalışmak istiyor canım ne de televizyona bakmak. Aklımda hep Selma. Yatağa uzanıyorum, uyku nerde? Buna bir çare bulmalıyım. Benim Selma'yla evlenmem, en azından şimdilik bir yüzük taktırmam gerekir. Anneden, babadan öğüdü aldık. Kim kaldı o zaman?

Kim mi kaldı? Dedem, benim aslan dedem. Ömrünü ateşin, kara isin içinde bilek gücüyle çalışarak geçiren dedem. Anlarsa beni o anlar.

.....

-Dede!

-Söyle kuzu.

- Şu işini beş dakika bırak da sana anlatacaklarım var.

Dedem, iş önlüğünü çıkardı. Ter, kara is içinde kalmış alınından, yanaklarından aşağı doğru akmıştı. Bir sigara yaktı:

-Neymiş bakalım paşanın derdi?

-Dede, ben bir kıza âşık oldum. Sizin zamanınızda böyle şeyler yoktu; ama sen beni anlarsın diye sana geldim. Annem, babam pek ciddiye almadılar beni. Geceleri hiç uyuyamıyorum. Dershanede ikinci yılım, sen de biliyorsun, ders çalışmıyorum. Ben evlenmek istiyorum dede.

Eliyle çenesini şöyle bir sıvazladı dedem. Bıyık altından hafifçe de gülümsediğini hissettim. Elini omzuma koydu:

-Bak sevgili torunum Murat, sen kaç yaşındasın?

-On dokuz.

-Çalıştığın bir işin var mı?

-Yok.

-Diyelim ki evlendin. Şimdi sana bir hesap yapıyorum.

- Ben, körkütük seviyorum dede. Çalışır kazanırım.

-Evladım, okumazsan o kız sana zaten gelmez. Sen, beni dinle.

-Dinliyorum.

-Ev kirası kaç lira olur?

-En az üç yüz lira.

-Yiyeceği, içeceği; odunu, kömürü; elektriği , suyu ; çarşısı, pazarı...derken sana ayda iki bin lira gerekir. Nasıl geçindireceksin bu evi?

-Peki ben ne olacağım dede. Hiç aklım başımda değil.

-Hele zaman bırak. Okulunu kazan, bitir, işin gücün olsun. O zaman gel yanıma.

Boynu bükük ayrıldım dedemin dükkânından. Bu arada cebime de bir ellilik sıkıştırmıştı.

.....

Zaman ilaç oldu bana. Babamın dediği gibi pek çok insanın on beş yirmi yaş arası yaşadığı “şıpsevdilik” dönemini dedemin de gerçekçi öğütleriyle atlattım. Dedem ilkokul mezunu; ama hayat deneyimi çok fazla. Babam öğretmen. Şimdi babama bazen takılırım. “Dedem senden daha akıllı çıktı baba!” derim. Bana şöyle bir bakar: “H...tir, e...ş..k, benden yüz bulsan hemen evlenecektin. Şimdi görüyorsun öyle evlenenleri. Âşığım, ölüyorum, canım, hayatım... üç gün sonra boşanma...” der.

Üçüncü yıl sonunda üniversiteyi kazandım. Babam o zaman kazandığım okulu beğenmese de şimdi güzel bir işim, ailem var. Selma mı? Ara sıra aklıma geldikçe buruk bir gülümsemeyle “Bir rüzgarmış, esti, geçti gitti.” derim.

.....

Siz de sevdiniz mi o yaşlarda

“Şıp” diye

“Onsuz yaşayamam”

Dediniz mi

Ben sevdiğimi sandım
On dokuz yaşında
Ya dedem olmasaydı
Ya bana o hayat dersini vermeseydi
Zaman zaman o günleri
Hatırlarım
Alnındaki teri, elindeki çekiciyle
Dedemi anarım

Numan Kurt
29 Kasım 2015